

iteeWeeti

Työtön työnhakija

Teos ilmestyi ensimmäisen kerran internetin ihmeelliseen maailman vuoden 2024 helmikuussa.

Suomenkielinen alkuperäisteos.

Julkaisupaikka iteweeti.com

Copyright © 2024 by iteweeti

Takakansi

Tämä kirja kertoo nuoren tekniikan alan opiskelijan kokemista tuntemuksista valmistumisen aikana sekä sen jälkeen. Yliopisto-opinnot oli suoritettu pääosin erinomaisin arvosanoin ja oman alan töitä oli tehty ahkerasti niin yhdessä Suomen kannattavimmista insinööritoimistoista, kuin globaaleissa projekteissa kansainvälisesti arvostetussa konsulttifirmassakin. Tarkoituksena valmistumisen jälkeen oli viedä maailmalle suomalaisella sisulla ja tunnollisuudella varustettu kulmahiomakoneen operoija, *grindaaja*. Kuitenkin koska silmäilet nyt tätä kirjaa, niin saatatkin arvata, että asiat eivät mennytkään aivan kuten niiden oli suunnitellut. Valmistumisen jälkeen vastassa olikin työttömyys ja täysi epäonnistumisen tunne. Kaikki se vaiva, jonka opintoihin ja sen aikana tehtyihin töihin oli nähnyt, alkoi tuntumaan turhalta. Ensin syyllinen tilanteeseen löytyi peilistä, sitten Suomen valtiosta ja lopulta itse Universumista.

Kirjan kirjoittamisen tavoitteena oli purkaa omia ajatuksia ja toimia jonkinlaisena terapiamuotona epäonnistumisen tunteen ja jatkuvasti torjutuksi tulemisen käsittelyssä. Lisäksi yksi syy kirjoittamiselle oli se, että pääsisin myöhemmin käsiksi omiin ajatuksiin hankalan elämäntilanteen aikana. Kirjan julkaisulle sen sijaan tavoitteena on, että se kuvaisi yhden version siitä miltä työttömyys tuntuu, kun haluaisi edistää uraansa eikä kuluttaa aikaa työhakemusten täyttelemiseen. Lisäksi toiveena julkaisulle on, että tuntemukset tarjoaisivat jonkinlaista vertaistukea mahdollisesti samankaltaisessa tilanteessa oleville, ehkä tulevaisuuden itselleni.

Kirjan tarkoitus ei ole valittaa siitä, kuinka vaikeaa tai epäoikeudenmukaista oma elämäni on, mutta avata kuinka hankalalta työttömyys välistä itsestäni tuntui. Tätä sekä muita hankalia asioita käsitellessäni, olen ymmärtänyt, että tärkeintä ylitse pääsemisessä on muistaa se, että vaikka kuinka epäreiluilta oma elämä tietyllä hetkellä tuntuisi ja mistään ei tuntuisi tulevan yhtään mitään, niin jossain vaiheessa väistämättäkin tulee onnistumisia ja saapuu ilo, kunhan ei luovuta kesken prosessin.

Vuorokaudetkin alkavat pimeydestä, mutta sitten koittaa valo.

Alkusanat

Tykkäsin lapsena hirveästi lukea ja kirjoittaa, mutta nuoruudessa vihasin molempia harrastuksia. Ala-asteelta yläasteelle siirryttäessä lukeminen rupesi jäämään. Tuolloin tuntui, ettei lukemiselle ollut oikein aikaa ja oli hankalaa löytää sellaisia kirjoja, jotka tempaisivat nuoren mielen mukaansa. Juurisyynä tähän varmasti olivat hormonaaliset muutokset kehossa; Harry Pottereissa ja Viisikko kirjoissa ei ollutkaan enää tarpeeksi kulmikkautta, tyttöjen mielestä lukeminen ei ollut erityisen kuuma harrastus ja toisaalta itsensä sivistäminenkin ei inspannut. Yläasteen äidinkielen tunneilla sai kuitenkin vielä kirjoittaa omia tarinoita, mistä tykkäsin kovasti. Sit tuli siirtymä lukioon, ja äikässä ei saanutkaan enää kirjoittaa omia tarinoitaan, vaan piti analysoida jotain vitun Hugo Simbergin Huutoa. Meni moti. Ylioppilaskirjoituksissa kirjoitin äikästä eka A:n, sit kävin uusii, sain B:n. Viimeistään tossa vaiheessa päätin, että äikkä, lukeminen ja kirjoittaminen on hipstereille, eikä ne oo mua varten.

Lukiosta on kuitenkin yks kirjoittamiseen liittyvä hauska muisto. Meillä oli ollut äidinkielen sijaisena jonkin aikaa nuori nainen, joka oli todella kaunis, fiksu ja mukava. Ihastuin. Koska sijaiset sijaistaa, niin tänkin sijaisen viimeinen kerta saapui. Sillä viimeisellä kerralla oli sit jonkinlainen oikeinkirjoitustesti. Sen testin viimeisen kohdan oikea vastaus oli "... sinä olet todella raskas", siinä hetkessä nuori romantikko heräsi sisälläni ja kirjoitin "... sinä olet todella rakas". Harmikseni sain kuitenkin huomata, että sain testistä täydet pisteet. Se harmitti, koska täydet pisteet tarkoittivat sitä, että rakkaudenosoitukseni oli jäänyt huomiotta. ☹️

Nyt kuuden vuoden jälkeen tosta päätöksestä vihata lukemista ja kirjoittamista, oon löytänyt uudestaan lukemisen ja kirjoittamisen ilon. Hauskuus löytyi, kun tajusin, että kukaan ei enää pakota tekemään näitä jollain tietyllä tavalla, ja että voin kirjoittaa ihan vaan omaksi huvikseni. On siistiä, että saan pilkuttaa lauseet miten haluan, kirjoitusvihreistä ei lähe pisteitä ja ei tarvii ottaa mitään paineita siitä tsekkaako näitä edes kukaan. Kirja on kuitenkin siinä mielessä pyritty kirjoittamaan oikeaoppisesti, etteivät vihreet häiritsisi lukukokemusta liikaa, ja että tarinaa olisi mukava seurata. On tietysti myös mahdollista, että hauskuus näihin harrastuksiin on löytynyt siitä syystä, että musta on tullut hipsteri.

Alkuperäinen idea oli painattaa ihan fyysinen kirja, mut sit rupes tuntuu et tää ois disruptiivisempi ja modernimpi tapa julkaista kirja. Mulle tärkeätä oli myös se, että tällä tavoin pystyn julkaisemaan kirjan ilmaiseksi, helposti saatavasti ja ilman turhia välikäsiä. Toki kustannukset ja julkaisun haastavuuskin vaikuttivat julkaisutavan

valintaan. Fyysisen kirjan myynneistä olisin pyrkinyt keräämään pienen tuoton kustannusten kattamisen lisäksi, ja tuotot oisin sitten lahjoittanut lasten hyväntekeväisyyteen. Kirja ois tullut maksamaan 5–25 €/kpl riippuen painatusdiilistä ja myyntimääristä.

Nyt kun kirja on kuitenkin ilmainen, niin mun toive olisi, että ees joku lukija tekis jollain pienellä summalla, esim. sen fyysisen kirjan hankintahinnalla, jotain hyvää. En haluu kuitenkaan painostaa, koska en oo ite edes juurikaan lahjoittanut rahaa hyväntekeväisyyteen. Uskon siihen, että omilla teoilla ja käytöksellä voi saada paljon enemmän hyvää aikaseks kuin rahulilla. Mulle sun hyvä teko jollekin tuntemattomalle tai läheiselle on ihan yhtä arvokas, ku parit roposet sinne, tänne tai tonne. Mut jos tää kirja on sun mielestä ihan paska, niin toivoisin kuitenkin, ettet irvistäis kellekään vastaantulijalle.

Tervetuloa kirjan pariin!

Kpl 1: Taide mokaa komediat

Moro!

Mulle on opetettu pienestä pitäen, että on kohteliasta tervehtiä aina tapaamisen yhteydessä, joten se tuntui ainoalta oikealta tavalta aloittaa tää kirjakin. Oon myös olettanut, että tavatessa tervehtiminen on kaikille itsestään selvää ja hyvien käytöstapojen kulmakivi. Aikuisiällä oon kuitenkin huomannut, että monille tervehtiminen ei oookaan itsestään selvä tapa toimia. Tervehditkö sä äsken takaisin?

Nyt voidaan yhdessä ihmetellä hetki sitä, kuinka outoa ois morjesta kirjan kertojalle, mutta ei takerruta liikaa siihen ja korkataan itse tarina auki.

Kesäkuu 2023.

Asun tällä hetkellä veljen luona Hervannassa ja kirjotan diplomityötä Tampereen Yliopiston rakennetun ympäristön tiedekunnalle. Tarkoitus olis saada työ valmiiks parin kuukauden sisään ja muuttaa pois Tampereelta. Ihan viimeistään haluan valmistuu syyskuun 2023 aikana. Toisaalta mun alkuperäinen toive oli valmistua jo kesäkuun loppuun mennessä, mut työn aloituksessa oli itsestä riippumattomia haasteita ja firmas, johon teen opinnäytettä alko lomautuksia kevään aikana. Sit tossa jossain toukokuun alussa rupes tuntumaan et ois ehkä parempi vähän pitkittää työn valmistumista, nii ehkä lomautukset ois sit ohi ja ei tulis liikaa stressiä valmistumisesta. Ajattelin, et näin varmistaisin, että lomautukset ei vaikuttais omaan jatkoon tässä puulaakissa ja ois sit suhteellisen fressinä siirtymään työelämään.

Tossa päätöksessä pitkittää valmistumista, ja sitä kautta muuttoa, on kuitenkin ollut haittapuolensa. Oon nukkunu tän vuoden sohvalle ja mun alaselkä on ihan hullun jumissa. Toi ei oo kuitenkaan ainut ongelma, vaan ylipäättään Tampereella asuminen ahistaa. Oma tulevaisuus ois voinu olla täällä, mut nyt en pysty kuvittelemaan asuvani täällä yhtään sen pidempään mitä on pakko. Toisaalta taas valmistumisen pitkittämisessä on ollu hyvät puolensa, kun tapasin tosi hyviä uusia kavereita yliopiston salilta ja salilla käyminen on ollu pitkästä aikaa tosi kivaa. Ainaki yhestä noista kavereista on tullu sellanen kenen kanssa tuun olee ystävä loppuelämäni ajan. Oon huomannu, et aikuisiällä hyvien ystävien löytäminen on ainakin itselle harvinaista, joten oon tosi kiitollinen tästä.

Viimeset pari vuotta oon tehny opiskelujen ohella teollisuuden rakennesuunnittelua samaan firmaan, joka rahoittaa nyt tätä dippaa. Must tuntuu et oon hoitanu hommat hyvin ja saanu kiitosta oma-aloitteisesta ja ahkerasta asenteesta, niin oletan et mut

haluttais pitää täs tiimis vastaisuudessakin. Koen myös, että mun monipuolisesta osaamisesta ja kiinnostuksen kohteista on hyötyä projekteille ja sitä kautta koko firmalle. Itestä myös tuntuu et tässä työssä on paljon hyviä puolia, mukavia ihmisiä ja mielenkiintoisia projekteja, siks haluisin tehdä näitä hommia ainakin jonkun aikaa vielä. Must on kuitenkin ruvennu tuntuu silt, et tää ei ehkä oo ihan se oma unelmien mesta, kun kaipaen jotenki enemmän sellasta yhdessä tekemisen fiilistä, enemmän vaikutusmahdollisuuksia ja monipuolisempaa työnkuvaa. Mut jos saisin vakituisen sopparin valmistumisen jälkeen, niin voisin sit samalla oikeesti miettiä mitä haluan omalta uralta. Samalla näkisin myös muuttuisko oma työnkuva tässä tiimissä, ku ei oiskaa enää vaan harjoittelija.

Sen tiän kuitenkin et teollisuus on sellainen toimintaympäristö, mikä kiinnostaa mua tosi paljon. Teolliset hankkeet on monipuolisia, kivan haastavia ja niillä on merkittävä yhteiskunnallinen vaikutus. En sano et muilla rakentamisen aloilla ei ois näin, mut teollisuus jotenkin tuntuu itestä sellaselta tosi merkitykselliseltä tekijältä yhteiskunnan tuottavuuden kehittymisen kannalta. Yhteiskunnan tuottavuuden kehittyminen on yks merkittävimmistä tekijöistä bruttokansantuotteen, ja sitä kautta yhteiskunnan elintason kehittymisen kannalta, joten haluisin mieluusti olla mukana kehittämässä Suomen ja muiden valtioiden tuottavuutta. Teollisessa rakentamisessa on myös paljon kehitettävää ja mahdollisuuksia toimia entistä paremmin, joten sitäkin kautta se tuntuu kiinnostavalta sektorilta työskennellä. Yks iso egoistinen syy pysyä teollisuudessa tulee kirjasta *Koneen ruhtinas*, mitä kuuntelin alkutalvesta 2022. Siitä kirjasta jäi erityisesti yks sana mieleen; *teollisuuspohatta*. Se jäi mieleen, koska koin sen jotenkin sellaseks mitä haluisin tavoitella omalla urala. Eihän sitä suoranaisesti voi oikeen tavoitella, mut se ois sellanen ideologinen maali mitä kohti painaa wörkkii. Pohatta nimityksenä antaa itelle sellasen laaja-alaisen kokemuksen omaavan moniosaajan kuvan. Liitän pohattaan kuitenkin paljon myös negatiivisia assosiaatioita, kuten kehittymiskyvyttömyyden ja ahneuden. Mut mitä jos mä pystyisin muuttamaan tota ajatusta? Pohatasta tuliski kehittymiskykyneen ja reilu toimija, must se ois tosi siistii.

Tiedostan kyl et toi vaatii hurjasti duunii ja tuurii, mut oon kyl valmis tekee kovasti hommii. Tarkoitus ois grindaa ainaki seuraavat 5–10 vuotta ihan hulluna töitä ja tarjota jollekki firmalle työntekijä, joka tekee töitä intohimosesti yhteisten tavoitteiden saavuttamiseksi. Ei mul oo oikee muutakaa elämää täl hetkel, niin ei tunnu myöskää silt et joutuis hirveesti uhraa mitään tota sykkimistä varten. Uskon myös tuntevani itteni ja kehoni sen verran hyvin et pystyisin myös välttämään burnoutin, mutta tiedostan sen mahdollisuuden tietysti olevan. Burnuksen sijaan se pelottaa, et tuunko jäämään yksin, kun panostan yksilö harrastuksiin ja töihin kaiken

aikani alle kolmekymppisenä sinkkuna. En kuitenkaan usko rakkauden pakottamiseen tai etsimiseen, niin uskallan ottaa sen riskin.

Kpl 2: Syöppöys

Elokuu 2023.

Dippatyö on nyt lähetetty tarkastukseen. Kohta pitäis siis olla valmis hyppäämään työelämään ja lähtee tallaamaan omaa urapolkua. Nyt pitää vaan odotella et tarkistusprosessi valmistuu. Ainakin mulla pitäis olla hyvä kartta polulla pysymistä varten seuravaaks muutamaks vuodeks, et jos pääsis tekemään projekti-insinöörin hommii nyt valmistumisen jälkeen ja hoitais hommat hyvin, niin pitäis sit jossain vaiheessa olla realistista päästä tekemään projektipäällikön hommia.

Jos kirjan sattuu lukemaan joku kenen kanssa ei tunneta hirveemmin tai on jäänyt epäselväks mitä opiskelin, niin oon valmistumassa rakennustekniikan Diplomi-Insinööriks. Ei ois varmaan ikinä porukat uskonut vuonna 1998, kun synnyin Vantaan Jokiniemeen et pojasta tulis dippa-inssi. Porukat oli kuitenkin silloin vast just ja just parikymppisiä, ja suvussa ei oo kun vaan yks korkeakoulutettu ja sekin on vaan insinööri. Lisäks vielä lukiossa kapinoin sitä vastaan et menisin yliopistoon. Tarkotus oli lukulomaan asti mennä opiskelemaan fysioterapiaa Tampereelle. Suunnitelmat kuitenkin muuttu lukulomalla, kun katoin putkeen 3 kautta *Pakoa* ja tajusin et vois olla siistii olla *Michael Scofield*.

Hetkonen, onks musta tullut huomaamattani se kusipää, joka tuntee ylemmyyden tunnetta akateemisesta tittelistään?

Lukiossa työskentelin Porvoossa palvelutiskillä ja kun ilmoitin töissä et pääsin opiskelemaan Tampereelle dippa-inssiksi, niin vanhemmat duunikaverit kettuili, et tuleekohan tosta pojasta just se äijä, joka aina kysyttäessä opintotaustaa täsmentää et on nimenomaan diplomi-insinööri, eikä mikään perusinsinööri. Noh, näköjään ne oli oikeessa, vaik silloin päätin et taistelen loppuun asti tota vastaan. Tosin täsmennän sen takia, että se kuvaa itselle paria vuotta lisää kovaa työtä, mistä tunnen ylpeyttä, en sen takia että kokisin ylpeyttä itse tittelistä. Mulle tittelit ei merkkää yhtään mitään, ollaan kaikki yhtä hukassa tässä kokeessa, jota elämäksi kutsutaan. Yliopistossa päätyy kuitenkin tahtomattaankin sellaseen johonkin korkeakoulutettujen kuplaan, se että osaat (tai koet osaavas) kirjoittaa akateemisesti kovaa paskaa tai ymmärrät (koet ymmärtäväs) miten jotain niche juttuja lasketaan, hämärtää ainakin hetkellisesti kuvan tosielämän haasteista.

Oman elämän esimerkki tosta tosielämän hämärtymisestä olkoon se, että dippatyö oli tähän astisen elämän haasteellisin koetus, mikä on kuitenkin monen muun asian rinnalla vaan pötkö sanoja, jotka on kirjoitettu tietyssä järjestyksessä. Ennen dippaa,

luulin ettei olis ollut mitään hankalampaa kuin löytää asunto Bolognasta, missä olin vaihdossa syksyllä 2022. Olin kevästä asti ettiny kämppää ja tutustunu yhteen paikalliseenkin netin välityksellä, mut mitään varteenotettavaa ei löytynyt, joten lähin sinne sitten ilman asuntoa. Paikan päällä nopeesti selvis, että asuntoja ei oikeesti ollut vapaana ja viikon hotellivarauskin oli aika riski, kun hotellit rupes olemaan täynnä ja päivähinnat kolminumeroisia. Viikon verran juoksin kiinteistönvälittäjiä läpi ja kyselin paikallisilta opiskelijoilta, että oisko niillä hetki aikaa puhua vapaista asunnoista, mut mitään ei löytynyt ja epätoivo rupes iskemään. Sit sattuman kaupalla tapasin yhen turkkilaisen arkkitehtiopiskelijan, joka oli jotain ihme kautta saanut jonkun Mr. Alessandron yhteystiedot, jolla sattui sit olemaan pari tyhjillään olevaa asuntoa. Sitä kautta sit lopulta onnistu saamaan asunto, vaikka siinäkin oli omat mielenkiintoiset mutkat matkassa johtuen siitä turkkilaisesta kaverista ja Alessandrosta. Eikä se kämppää tosiaan halvin tai laadukkain ollut, mut ei joutunu ainakaa tulemaan maitojunalla kotiin, ja Alessandrokin oli lopulta hyvä äijä.

Overall vaihto oli siisti kokemus, vaikkakin menin sinne sykkimään kursseja ja lähtö tuntu siltä et oli pakko mennä, kun en oikeen tiennyt mitä muutakaa tehdä elämällä. Silloin oli tosi pohjalla, kun oli just pitkä parisuhde päättynyt ja oli vaikeeta löytää elämälle tarkoitusta tai ees vastata kysymykseen miks oon ees olemassa? Se kuitenkin jeesas paljon, et pääs uusiin maisemiin ja pakoon Tamperetta. Sen takii varmaan myös pakotti itsensä löytämään kämpän keinolla millä hyvänsä, kun en ois kyennyt ottamaan vastaan taas uutta isoo epäonnistumista.

Toi parisuhteen päätyminen oli tosi synkkää aikaa, mut se ei tuntunu niinkään haastavalta. Oli niin paskana, et meni aika lailla vaa sellaseen selviytymismoodiin. Muistan vieläki miten paha olo mun kropassa silloin oli, kun kaikki kehon lihakset oli jännittyneet, tuntu et millä vaan hetkellä vois oksentaa, ja samaan aikaan pelotti ja itketti ihan vitusti. En ollut ikinä kokenut sellaista tunnetta mun kropassa, ja toivon etten joutuis ikinä enää kokemaankaan sellaista oloa. Tota tosi pahaa oloa kesti varmaan noin viikko, mut sit päätin et en voi jatkaa näin ja et tää on nyt se hetki näyttää itselle mihin pystyn itteni kanssa. Et jos en pysty tässä tilanteessa johtamaan itseäni, hakemaan apua, teen huonoja ratkaisuja tai kohtelen muita ihmisiä huonosti, niin mun on ihan turha miettiä mitään johtaja roolia tai isyyttä tulevaisuudessa. Mua ärsyttää ihmiset, jotka toimii korkeissa asemissa ja johtavat muita, mut eivät pysty kontrolloimaan itseään tai edes myöntämään etteivät pysty johtamaan itseään. En halua olla yks noista.

Haluun myös, että ymmärrät et toi oli mun tapa käsitellä ikävää oloa ja mennä eteenpäin, sun ei tarvitse toimia samalla tavalla ja sulla ei oo mihinkään kiire.

Löysin noihin aikoihin Lex Fridmanin podcastin ja youtube-kanavan. Lexin kontentti auttoi mua löytämään uudelleen itseni ja sellasen uteliaisuuden elämää kohtaan. Sen takia Lex on mulle tosi rakas sisällöntuottaja. Vaikka koen, että onnistuin hyvin Lexin avulla suunnistamaan oman elämäni takaisin polulle keskeltä ei mitään, niin kyl toi elämän suunnan hukkaaminen on jättänyt mun kompassiin ikuisen häiriön. Oon kyllä yrittänyt kalibroida mun kompassia uudelleen, ja jonkin aikaa aina pohjoinen osoittaa oikeeseen suuntaan, mut sit kuluu hetki, ja pohjoinen onkin siirtynyt koilliseen. En ikinä uskonut et oisin joutunut suunnistamaan elämää ilman mun parasta ystävää, kun luulin et löydetään yhdessä rastit haastaviltakin reiteiltä, ja että siinä samalla rasteja keräillessä, tavattaisiin ja opetettaisiin kaltaisiamme, mutta nuorempia, suunnistajia löytämään heidän polkunsu. Mut sit yhteinen kartta ja kompassi hukkukin kesken kaiken. Tuntu oudolta, että yhtäkkiä tosi tutusta ja rakkaasta suunnistusparista tulikin ventovieras. En tarkota tolla sitä, että toisen tai oma käytös muuttuis tunnistamattomaks tai että toisen kanssa ei tulis toimeen, vaan sitä, että ette yhtäkkiä oookkaan enää tekemisissä ja keräile yhteisiä rasteja. Nähtiinkö oikeesti niin paljon aikaa ja vaivaa siihen, että meistä tulee taas tuntemattomia? Suunnistajat on hassuja ja suunnistus on perseestä.

Toi oli eka kerta, kun olin seurustellut ja ajattelin myös aina, että se olisi ainut parisuhde mitä mulla tulee ikinä olemaan. En tiä nytkään tuunko seurustelemaan uudestaan, haluaisin kyllä ja väitän etten oo kyynistynyt, mut en vaan tiä tuunko löytää enää sellasta ihmistä kenen kanssa haluaisin seurustella, ja joka haluais seurustella mun kanssa. Jos seurustelen, seurustelen tosissaan, en sen takii et mua tai toista harmittaa olla yksinään. Jollekin toi voi kuulostaa hassulta ajattelutavalta, mut oonkin yks linnunradan hassuista suunnistajista.

Palataas sit rakkauden kiertoradalta takas planeetta M.Sc thesikselle. Tuntu siltä, että oisin kaivannut tän planeetan vallottamiseen ehkä enemmän tukee, tai no en tiä tukee, mut enemmän sellasta innostusta ja tsemppiä ulkopuolelta. Toisaalta valitsin valloitus suunnitelman ite omien kiinnostusten mukaan, ja tiesin et oon täysin itse vastuussa valloituksen toteutuksesta ja onnistumisesta. Ehkä mun oletus opiskelujen final bossista oli myös turhan jännittävä ja sit ku se ei vastannut sitä itse kuvittelemaansa taistelua, nii sit sen takii pettyi. Eniweis, siltä se tuntu et jotain lisää siihen ois kaivannu ulkopuolelta. Mut joo, työ on palautettu, tein parhaani, opin paljon ja oon tyytyväinen lopputulokseen, joten turha valittaa. Loppujen lopuks oon myös tullut siihen lopputulokseen, että ite siihen ois sit pitänyt pystyä vaatimaan jotain lisää, jos sitä ois oikeesti kaivannut.

Rupesin myös hakee duunei nyt ku valmistuminen on vaan allekirjoituksista kiinni. On sellanen hetki elämässä et ois siistii päästä duuniin ulkomaille, ku ei oo mitään mikä pidättelis Suomessakaan. Etenki Kanadaan kiinnostas lähtee tosi paljon töihin. Oonki löytäny mielenkiintosii avoimii projekti-insinöörin paikkoi ympäri Pohjois-Amerikkaa ja tuntuu et mul on oikeesti mahikset tulla valituks niihin paikkoihin, ku on hyvät arvosanat koulusta ja hyvä työkokemus ikään nähden. Mut jos ei natsaa nii onneks on tää firma mis oon ollu jo tän yli pari vuotta ja nyt kun tein hyvän dipanki nii ne varmaan viel enemmän haluis pitää meikäläisen tallissa. Tsekkasin myös et on aika paljon mielenkiintoisia avoimia työpaikkoja Suomessakin, mihin uskon et pitäs ainaki tulla valituksi, ku harval Suomes tän ikäsel ja koulutuspuhjal on yhtä laajaa kokemusta teollisuuden rakentamisesta, ja ne joil on enemmän kokemusta, niin tuskin nyt sattuu samoja paikkoja edes hakemaan, saati vielä samaan aikaan.

Kpl 3: Suuruus

Syyskuun alku 2023.

Dippa on nyt arvioitu ja valmistumista varten pitää lähettää enää vaan valmistumispyyntö. Opintojen lopetus on kyl aika antiklimaattinen, kun ei oo mitää seminaaria tai mitään tapahtumaa, mutta näillä mennään. Voishan sitä ite järjestää jotain, mut pitää kattoo kerkeekö ku pitäis muuttaa ja alottaa työt. Sovin pomon kaa tapaamisen toimistolle perjantaille et voidaan jutella kasvotusten ja se vastas aika positiivisen oloisesti, niin oletan et jatkosoppari ois todennäköinen.

The perjantai:

Oon lähdössä junalla Tampereelta toimistolle Vantaalle ja mietin et paljonkohan kehtaan pyytää palkkaa. Mun mielestä ainaki taulukkopalkkaa parempi palkka pitäis saada, ku oon kuitenkin ollu täs firmas jo pari vuotta ja omasta mielestäni todistanu oman arvon tiimille ja firmalle. Mietin et 4 700 €/kk on kyl liian röyhkee ehdotus. Päätin et 4 500 €/kk on sellanen millä alotan neuvottelut ja 4 300 €/kk on raja hyvälle diilille, sen alhasempii tarjouksii pitää kyl miettii, ku sit tuntuu et mussa ei nähä muuta arvoa ku edullisuus.

Pääsen toimistolle ja vaihdan kuulumiset pomon kaa, ja tuon esiin oman kiinnostuksen jatkosoppariin.

Siis hetkinen mitä se nyt sanoo?

Ai, et ei oo töitä tarjolla, oho, taisin ihan turhaan stressaa sitä palkkatoivetta :D vittu, miten täs nyt näin kävi. Enks mä ollukkaa omien odotusten mukainen työntekijä? Miten mulla voi olla näin harhainen kuva omista skillseistä.

Nii no ne lomautukset ei oo ohi ja firmassa ei saa tehdä uusia soppareita.

Hankalaa tos tilantees itelle oli hyväksyy se et ei ollu oikeen mitään mitä syyttää, joka omalla kohdalla löytyy yleensä peilistä. Tossa tilanteessa tuntu väärältä sättii ittee, kun en mä voinu tolle tilanteelle mitään. Annoin kaikkeni tai ainaki tuntuu silt et anto enemmän, ku riittävästi, ja vaik oisin sykkiny viel enemmän nii ei se ois tähän auttanu. Noh, paska tilanne, ei kai se auta muu ku unohtaa ne ulkomaan työhaaveet ja ruveta hakee varmempia paikkoja Suomesta. Suomeen tuntuu kuitenkin helpommalta työllistyy. Pitää nyt yrittää pelata varman päälle, niin ei ainakaan joutuis työttömäks. En vittu halua joutuu työttömäks, haluan antaa tälle yhteiskunnalle, enkä olla taakka. No mut turha ruveta nyt synkistelee, oon ollu ahkera opintojen aikana, opiskellu laaja-

alaisesti ja kyl varmasti jotai hommaa löytyy innokkaalle nuorelle tekijälle. Sanottakoon vielä se, että mun pomo oli paras esihenkilö, joka mulla on ollut ja katon häntä tosi paljon ylöspäin niin ihmisenä kuin asiantuntijana.

<Valehtelin vähän aikasemmin, tottakai syytin itteeni siitä, että lähdin vaihtoon, oisin voinu hyvin valmistuu puol vuotta aikasemmin jos en ois lähtenyt sinne vaihtoon. Tajusin kuitenkin tässä myöhemmin, että jos en ois lähtenyt vaihtoon olisin voinut tosi huonosti, kun se vaihto oli ainoa valopilkku elämässä sillä hetkellä, niin oisko vakituinen työsoppari tuonut lohdutusta ollenkaan, tuskin.>

Kpl 4: Itsetesti

Syyskuun puoliväli 2023.

Rupesin nyt hakee duunei niin tosissaa kun vaan osaan, mut tuntuu et ihan hirveesti ei oookkaan enää sopivii avoimii paikkoi tarjolla. Onneks löysin kuitenkin jotai paikkoi ja pääsin pariin haastatteluunkin, nii kyl johonki nyt varmasti tuun valituksi. Tähän asti kuitenkin, jos oon päässyt haastatteluun niin oon myös saanut työtarjouksen. Sellasen oivalluksen oon tässä työnhaun ohessa kerinnyt tekemään, et syypää tähän mun tilanteeseen on Suomen valtio ja suomalainen työkulttuuri. Pyritään niin paljon keskiarvoiseen suorittamiseen ja sit ku panostat johonki tosissaan nii tää on palkinto, ei ole palkintoa. Tarviiko siis hämmästellä, miks Suomi putoaa PISA-tuloksissa? Mun mielestä selitys tulosten laskulle ei oo opetustavoissa tai puhelinten käytössä, vaan siinä että ollaan yhteiskuntana epäonnistuttu luomaan motivaatio opiskelemaan hyvin. Lukiossa ajattelin, että kaikilla niillä, jotka panosti opiskeluihin, niin ois jotenkin tosi helppo elämä ja kaikki tulis ilmaseks. Myöhemmin opin, että se ei todellakaan oo totuus, ja aika useesti jos uurastamisesta saa edes palkinnon, niin se on luokkaa vuoden kemian lehden tilaus. Sit pitää taistella yliopisto opiskelupaikasta sellasella alalla johon hakee kaikki joiden elämä on koulu. Sen jälkeen jos sattuu pääsemään sisään, tai löytämään jonkun muun opiskelualan mikä saattais kiinnostaa, nii sit joutuu sykkimään entistä kovemmin et tulis valituks tutkija-assistentiksi tekemään jotain toistuvaa tylsää hommaa kehnolla palkalla. Arvostan jokaista, jolta löytyy sisäinen motivaatio tohon polkuun. Vaihdoissa ollessani opin et Italiassa on aika eri meininki, et jos suorittaa opinnot hyvin nii se on aika automaattinen paikka jossain arvostetussa firmassa, kuten Ferraril. Miks ei Suomes voi olla tälleen? Ois ollu ihan sama vetää kurssit vaa tolalla läpi ja dokata viimeiset viis vuotta.

Syyskuun loppu 2023.

Nyt on vähä vajaa kuukaus menny siit ku valmistuin, vittu ei vieläkkä töitä. Miten ei voi löytyä hommaa? Oon hakenu 50 työpaikkaa, joihin koen kaikkiin olevani varsin pätevä, mut suurimmasta osasta paikkoja ei ees vastata mitään, ja harvassa ilmoituksessa ees annetaan yhteystietoja rekryyvään esihenkilöön nii vaikee ees keksii tapoja erottautuu. Onkohan mun puhelinnumero tai sähköposti kirjoitettu väärin, tai annanko ittestäni jotenkin ärsyttävän kuvan. Tsekkasin, nii kyl ne oli kirjoitettu ihan oikein ja viimeinen kohta on kai niin subjektiivista, et vaikee sanoo oonko ärsyttävän olone paperilla vai en, kai se selvii et miten kemiat synkkaa sit jos pääsee keskustelemaan haastattelijan kanssa. Mut ei se kai auta ku vaa jatkaa yrittämistä ja

toivoo parasta. Tuntuu vaa hankalalta tilanteelta, ku avoimii paikkoikaa ei enää aukee hirveesti, nii vaikee ees yrittää kovemmin saada töitä.

Hmm, mitä jos loisin ite oman työpaikan a.k.a alkaisin yrittäjäksi?

Mut ku ei mul oo oikeen sellasta mestari ideaa ja ois kiva jos ois taloudellisesti turvallisempi tilanne lähtee yrittämään. Postasin kuitenkin iigeesee, et jos en saa töitä kuukauden sisää nii perustan oman yrityksen. Itelle toimii jotenki tollanen sosiaalinen paine, nii on sit velvollinen muillekki kun vaan itelle siit et tulee lupaukset pidetty.

Stressaa kyl myös ku broidi kuumottaa niskaan et pitäs muuttaa pois sohvalta, ja on mun selkäki niin paskana täst sohvalla nukkumisesta et ihan mieluusti haluisin päästä koisii oikeeseen sänkyyn. On vaa jotenki ahistava ajatus muuttaa jonnekki ilman duunipaikkaa ja sit sais jonku himo fly työtarjouksen jostai ja joutuis hylkäämään sen mahdollisuuden, vaan sen takii että on muuttanut jonnekki. Tällänen keissi ois ollu täs syyskuussa, jos oisin ollu kerenny muuttamaan, ku entinen pomo soitti ja kerto et ois mahdollisuus komennukselle, mut ei toi sit lopulta onnistunutkaan. Toi ois kyl ollu täydellinen homma tässä vaiheessa elämää ja oon varma et oisin ollu hyvä valinta siihen hommaan.

Mut on se broidi siin oikees et ku meiän piti asuu täs vaa kevät yhes, ja nyt on kuitenkin jo yhden raskauden aika menny niin kyllä se on nyt mun aika synnyttää oma elämäni jonnekin muualle.

Kpl 5: Syys-ikäisyys

Lokakuun alku 2023.

Otin kämpän Tikkurilasta. Valitsin Tikkurilan sen takii, et täst pitäs päästä liikkuu aika hyvin vähän joka suuntaan ja tääl oli aika paljon tyhjii uusia asuntoja nii oli valinnanvaraa ja pysty vähän neuvottelemaan vuokrasopparin ehtojakin itelle paremmiks. Mutta nyt oon 6 kk jumissa tän kämpän kanssa ja toivon, että nyt ei sit tulis mitään hemohes työtarjouksii. Se pitää kyl sanoo, että oli 5/5 asunnonvälittäjä, ja Alessandro hävis selkeesti tälle äijälle.

Mun piti myös antaa periks ja ilmoittautuu työttömäks työnhakijaks ja hakee työttömyysetuutta. Nyt oon virallisesti rasite yhteiskunnalle. Eihän tän pitänyt ihan näin mennä. En jaksais olla enää tekemisissä kelan kanssa, se tuntuu ärsyttävältä byrokratialta ja haluisin vaan töihin, enkä täytellä etuus- ja työhakemuksia. Miks ees menin yliopistoon, oisin voinu painaa nää viis vuotta duunii ja samal mieltii jotain yrityshommia. Ihan varmasti viiden vuoden aikana oisin jotain toimivaa keksinyt. Jos en ois menny yliopistoon oisin salee innokkaampi, taloudellinen tilanne ois parempi ja varmaan ylipäättään oisin onnellisempi. Tuntuu jotenkin huijaltulta, kun kaikki aina painotti et on pakko opiskella. Näin niin paljon vaivaa opintojen suhteen, ja nyt se ei tuota ees mitään hedelmää. Nii miks pitää opiskella? Faija kyl sano et ei se koulutus ikinä mee hukkaan, et kyl se kuitenkin jotain on antanu. On se pakko kiukutukselta myöntää, että on se oikeessa. Tällä hetkellä vaan tuntuu silt et rupes liian analyttiseks ja menetti sellasta pilkettä silmäkulmasta opintojen aikana. Toisaalta ehkä opinnot ei ees oo se syyllinen, vaan aikuistuminen ja elämäkokemukset näiden viiden vuoden aikana. Aikuistuminen on mälsää.

Lokakuun loppu 2023.

Sain työhaastattelut kolmena päivänä putkeen, kaikki meni tosi hyvin omasta mielestä ja tuntuu et kyl mä ny ainaki johonki noista tuun valituks. Kaikista paikoista ne lupas palailla tän viikon loppuun mennessä, niin musta tuntuu et viikonloppuun mennessä mulla olis vihdoon työpaikka. Noista eka haastattelu jäi mieleen, kun tuntu et sen esihenkilön kanssa muodostu sellanen yhteinen sävel heti, ja oli hauskaa vaikka se laittokin mut aika tiukille. Sen haastattelun aikana ne kysy et mistä saavutuksesta oon ylpein tähän astisessa elämässä. Vastasin, et yliopisto opinnoista, et vaikka en saanukkaa heti töitä ja siinä mielessä lopputulos ei ollu ehkä se mihin voisin olla kaikkein tyytyväisin. Tunnen kuitenkin ylpeyttä siitä, et yritin tosissaan ja vaan parissa hetkessä oisin voinu opiskella totisemmin.

Nyt jälkeinpäin oon kuitenkin tajunnu, et ei toi oo se mistä oon ylpein. Oon ylpein siitä, että oon ollu oma aito itteni, enkä oo feikannu mitään mitä en oo, ja et oon aina pyrkiny olee reilu muille. En kuitenkaan tarkota et oisin aina ollu tosi sinut itteni kanssa tai et en ois tehny ilkeitäkin asioita, mutta yleisesti ottaen noista oon ylpein tähänastisessa elämässäni. Noista haluan pitää kiinni myös tulevaisuudessa.

Mun IG biossa lukee, että “staying loyal to things I value”, ja toi tai jonkinlainen versio tosta on ollu siinä jo useita vuosia. En oo kuitenkaan ikinä avannu mihinkään, edes itelle, että mitkä ne arvot nyt on mille haluan pysyy lojaalina. Avaan ne nyt tähän:

- **Aitous ja rehellisyys.** Haluan olla rehellisesti mä. En haluu loukata ketään, mut jokasella pitää kuitenkin olla oikeus olla oma itsensä ja tehdä omat päätökset. En haluu töksäytellä työkeesti, mut haluan kuitenkin muodostaa ja tuoda julki omat mielipiteeni.
- **Lojaalius ja välittäminen.** Haluan olla luotettava ja välittävä. Haluan myös luottaa muihin ja tulla välitetyks. Jos lupaan jotain, pidän siitä kiinni ja jos joku tarvii apuu nii haluan olla tavotettavissa, vaikka ei oltaiskaa sydänystäviä.
- **Riippumaton kiltteys ja reiluus.** On helppo olla kiltti ja reilu sellaisille ihmisille, jotka kohtelee sua kivasti, mut mun mielestä ois myös tärkeetä nähä miten ihmiset kohtelee muita ympärillään. Joissain tilanteissa saatat olla ite sellaisessa tilanteessa et saat erikoiskohtelua sun aseman, taitojen tai jonkun muun syyn takii, mut miten nää tyypit (mukaanlukien mä ja sä) kohtelee muita ympärillään voi paljastaa niiden (meidän) oikeen luonteen.
- **Uteliaisuus ja rohkeus.** Haluan pitää kiinni uteliaisuudesta ja oppia lisää monipuolisesti. Lisäks haluan olla rohkee, et jos joku asia kiinnostaa mua tai nään mahdollisuuden vaikuttaa niin haluan tehdä jotain asioiden parantamiseksi. Haluan myös olla sen verran rohkea, että uskallan pyytää apua ja myöntää omat virheeni.

Eli tollasille arvoille haluan pysyy lojaalina ja sitä mun IG-bio mulle tarkoittaa. Mulle on myös tärkeetä, että ihmiset pysyis lojaaleina omille arvoilleen, eikä kaikilla pidä olla samat arvot. Ymmärrän myös tietysti, et ihmiset muuttuu elämän aikana, ja joskus arvomaailma muuttua myös. Noi on kuitenkin itselle sellaisia arvoja, joita en haluu uhrata hepposin perustein. Tiedostan, myös että en pysty noudattamaan noita asioita täydellisesti, mutta ne toimii itselle hyvinä tavoitteina.

Palataas sit taas takasin itse tarinaan ja työnhakuun. Hyviä uutisia!!! Mut ei kuitenkaan työrintamalta :(Just ku olin heittämässä pyyhkeen kehään Tinderin kanssa se on liian pinnallinen ja poistan sen, niin tapasinkin tosi upeen tyypin siellä. Mennään

treffeille lauantaina, enkä malta odottaa! Mitä jos tää viikko on se käännekohta mun elämässä, et jos saanki perjantaina työn ja lauantaina tapaan mun tulevan kumppanin, sheeesh toi ois siisti! Pelottaa kyl ees ajatella tota. Pelottaa sen takii et se tuntuu niin utopiselta, ku on rypeny niin synkis ajatuksis nyt pari kuukautta työn suhteen, ja parisuhteen suhteen viimeiset pari vuotta on menny ajatuksessa et se ei oo mahdollista, ku on jotenki vaikee löytää sellasta tyyppiä kelle olla aito ja josta aidosti tykkää, ja toisinpäin.

Kuukaus on myös menny siit ku postasin iigeesee siit et perustan yrityksen, eli nyt mun on pakko joku päivä perustaa yritys ja rupeen nyt tosissaa scouttaa mahdollisuuksia yrityksen perustamisen suhteen. Slihen et keksin jonku toimivan idean voi mennä kyl pitkäki aika, ku ei siin oo mun mielest järkee ruveta hosuu ja huomata et yritys on konkassa ennen, kun on ees kerennyt mitään tekemään. Sen oon opiskelujen kautta oppinut, et hyvä suunnittelu on tärkeetä onnistumisen kannalta, joten haluan ottaa aikani. Mulle myös yrittäminen tarkoittaa sitä, että yritän tosissaan ja et sit oon naimisissa sen firman kanssa, niin en haluu mennä naimisiin sellasen yrityksen kanssa mitä en oikeasti *tahdo*.

Pe klo 17:

jaa no ei ne nyt sit palannu mistää noista työpaikoista, missä olin haastattelussa. Ehkä onnea ja etenkään töitä ei oo tarkotettu mulle. Miks Universumi kohtelee mua tälleen? Mitä oon tehnyt väärin, et jouduin käymään tätä läpi. Koko elämä on vaan pettymyksiä pettymysten perään. Viimesen parin vuoden sisään on menny parisuhde, työt ja talouskin rapistuu, milloin tästä pelistä tulee taas hauskaa?

La aamu:

Hirveet paineet treffeistä. Tää nainen tuntuu tosi monella tapaa oikeelta, mut mitä jos ei mätsääkkää livenä. En oo saanu nukutuks viime öinä ku stressaa niin paljon, mitä jos en oookkaa tarpeeks tai mitä jos tulee sellasii kiusallisia hiljasii hetkii, eikä kumpikaa uskalla olla oma ittensä. Ja mitä se ajattelee siitä et oon työtön? Viime yönä heräsin neljään eri painajaiseen, eka myöhästyin lennolta, sit jääkaappi hajos ja vuosi lattialle, sit kävin elämäni hirveimmässä työhaastattelus roastattavana ja sit tuli vielä perheriita siihen päälle.

La ilta:

Treffit meni tosi kivasti ja tää nainen on tosi paljon sellanen kenet oon toivonut löytäväni! Ollaan aika samanlaisia, mut sit samaan aikaan ollaan kuitenkin tosi erilaisii, lol miten tollanen on ees mahdollista. Mua kyl kuiteki vähä kuumottaa, et oliko nyt oikee aika tavata tää nainen, kun mulla on tää mun fitness-projekti menossa, mille

haluun antaa oikeesti kaikkeni. Haluun viedä ton projektin kunnialla loppuun, koska se on ainut sellanen oma juttu pitkästä aikaa. Eihän sen tarvii liikaa vaikuttaa deittailuun, mut esim. näilt ekoilta treffeiltä mun piti lähtee kesken kaiken syömään, et saan päivän kalorit täyteen :D. Tää vähän nolotti, koska oltais voitu keskustella viel vaik kuinka paljon pidempään kaikenlaisesta. Mut oon päättäny et mikään ei tuu tän projektin eteen ja sit ku saan tän loppuun nii mul on koko loppuelämä aikaa olla miettimättä treenejä ja kaloreita. Odotan kuitenkin innolla millon nähään uudestaan ja päästään keskustelea lisää kaikenlaisesta mielenkiintoisesta.

Sunnuntai:

Kävin testaa PTV gym Roihupellon. Oli perus hyvä pty tsymi, eli tosi hyvä kuntosali. On siistii miten Vatanen on saanu rakennettua tollasen konseptin, se et käyt ekan kerran PTV:llä on kokemus, et se ei oo perus tylsä punttis. Muistan ku treenasin lukiossa porvoon kuntoklubilla ja Kreatiini-Keijo & Testo-Timo treenas siellä. Molemmat erottu selkeesti suurimmasta osasta muista kävijöistä, lihasmassan lisäksi niillä oli intohimoa ja asennetta. Niistä näki jo silloin et ne kyl tulee viel tekee siistei juttui, mut on kuitenkin yllättäny kuinka pitkälle molemmat on päässyt. Onkohan niillä viel intohimoa puskee pidemmälle vai onks molemmat sellases pistees et kaikki ja vähän enemmän mist uskals unelmoida on saavutettu. Se jää nähtäväks. Nykyään nään Elmer Stuckissa ja Nuutti Kurolassa samanlaista intohimoa ja asennetta, mihinköhän nekin tulee vielä pääsee. Sekin jää nähtäväks.

Olisinkohan mäkin voinu löytää onnen ja taloudellisen menestyksen, jos oisin päättäny alkaa fitness-alan yrittäjäks. Sitä on ehkä turha miettii ku tein päätöksen jo lukiossa, et haluun pitää tän koko lajin harrastuksena ja haluun tehdä jotain aivan muuta työkseni. Lajin harrastaminen on vieläki hauskaa, nii ehkä tein oikeen päätöksen. Mut mihinköhän mä tuun päätymään. Se jää koettavaks.

Ma ilta:

Jes! Toi lauantainen treffikumppani kysy jos haluisin nähä torstaina, ehdottomasti haluun! Mut sit mietittii missä nähtäis ja ku kysyin jos se haluis tulla mun luo ja kokkaisin jotain nii sit se laitto viestii et haluu et tiedostan et jos se tulee mun luo kylään et se ei tarkota mitään. Ja ymmärrän täysin, että varsinkin naisena haluaa tuoda ton selkeesti esiin. Mut siit tuli kuitenkin itelle vähän pettyyny olo, et enkö oo antanu sellasta kuvaa et oon täs oikeesti tosissaan, eikö se oo tajunnu en oo ees pitäny naista kädestä kiinni puoleentoista vuoteen tyttöbakteerien pelosta ja et en haluu mitää lyhytaikaista säätämistä, vaan haluun et joko ruvetaan joskus seurustelemaan tai et sit tullaa vaa ain pysyy kavereina. Syytän tästä muita miehiä.

Työpaikoistakaa ei oo kuulunu mitää, mikä harmittaa ja turhauttaa, miks työnhaun pitää olla näin epäreilua työnhakijaa kohtaan? Hain kuitenkin yhtä uutta paikkaa ja sain kutsun haastatteluun, mut se tuntuu sellaselta et ei niillä oo nyt tarjota mitää, mut haluu haastatella tulevaisuutta varten et voisinko joskus sopii niiden hommiin. Mutta tota on turha pohtia etukäteen ja se selvii sitku pääsee keskustele niiden kanssa.

Marraskuun alku 2023.

Kävin tossa viimeks mainitussa haastattalussa ja tuntu et se meni tosi hyvin. Oli myös siistii, et niil oli tarjota kokista juotavaks, nii ei tarvinnu väistellä kahvi tai tee tarjouksia. Kokonaisuutena vaikutti kyl just unelma paikalta. Toivottavasti sielt tulis positiivinen päätös, tai ees nopeesti tieto siit ettei riittäny, nii ei tarvii elää turhaan toivossa. Ne myös sano, että oli muutenkin avaamassa just avointa paikkaa, nii kerranki tähdet oli kohdillaa ja tuli haettuu oikeeseen aikaan. Kun aika monessa muussa paikassa hakuja on laitettu kiinni, kun ei oookkaan varmuutta töistä. Muutamassa paikoista on alkanu lomautuksii ja rekryt sit keskeytetty siitä syystä. Aika moneen paikkaan on myös valittu joku firman sisältä tai joku jolla on enemmän kokemusta. Eihän noille ite voi mitään, mut kyl se silti aiheuttaa riittämättömyyden tunnetta.

Kpl 6: Pirtu-trip Marraskuun puoliväli 2023.

Nyt todella kaipaisin rytmiä päiviin, ja elämä tuntuu hankalalta. Tuntuu et en hallitse oikeen omaa elämääni ja itteeni. En tarkota et oisin ruvennu pirtu-trippailee tai muuten sekoilemaan. En vaan saa millään itteeni ylös sängystä edes suht aikasin aamulla, kun ei oo mitään mikä pakottais nousemaan. Oon yrittäny keksii jotai keinotekosii syitä miks ois pakko nousta aamulla, mut ne ei vaan oo toiminu, kun niistä on jotenkin liian helppoa lipsua. Ton takii unirytmii on ihan hirvee ja ei oo ollenkaan sellanen aikaansaava fiilis. Ehkä pitäis liittyä 5 AM klubiin ja ruveta postaamaan someen, kuinka yli-ihminen on ku on hereillä ku muut nukkuu.

Sain porukoilta kämppään telkkarin ja pleikkarin, ja *Sly Cooper: Thieves in Time* on nyt pelattu uudestaan vuosien jälkeen läpi. Pelaaminen tuntuu kuitenkin aika turhalta, jos se on pääosa elämää ja kun tarkotus ei oo tulla progameriks. Oon myös lukenu pari fiktio kirjaa, ja niissä on vähän sama kun pelaamisessa, et ne tuntuu turhalta, kun ne on pääosa elämää. Pitää varmaan ettii sellasii kehittäviä tai ajatuksia herättäviä kirjoja, niin niistä ei ehkä tuu sellanen fiilis et heittää aikaa hukkaan, tai toisaalta ois kyl ihan siistii vaan saada niitä töitä.

Kelan kanssa joutuu myös miekkailee, kun ne ei suostunu maksaa mulle peruspäivärahaa, kun sain vasta lokakuussa mun lopputilin viime työsuhteesta, mikä sisäls pääosin pelkästää lomarahoja, joiden ei pitäis vaikuttaa peruspäivärahan maksuun, mut nyt väännetään sit niistä. Nyt on kyl vaa sellanen tilanne et säästöt hupenee aika huimaa vauhtii ja korot jyllää opintolainan päälle aika hurjaa tahtia lisää maksettavaa, niin ois reilua saada nää tuet ajallaan, rahan aika-arvo. Ei mua kiinnostais saada etuuksia, vaan töitä. Sen takii turhauttaa nähä omaa aikaa ja vaivaa johonkin tollaseen selvittelyyn. Opintojenkin aikana pahin vastustaja usein oli kela eikä kurssit, kun omasta mielestä turhien ilmotusten lähettely on vaivalloisempaa kuin kahden sivun mittasten osittaisintegraalien tekeminen.

Nyt ei ees oo oikee auennu mitään uusii työpaikkojakaa pariin viikkoon ja en tiiä miten tässä pitäis edes yrittää työllistyä. Samaan aikaan hallitus patistaa jengii töihin ja valittaa miten työttömyys on ongelma suomessa, ettekö te vitun apinat tajua, että on aika vaikea työllistyä jos ei tässä maassa ole töitä mihin työllistyä. Turhauttaa. Yhessä puhelinhaastattelussa sentään olin, siihen hain kyllä jo syyskuussa, ja tää kuvastaa tätä tilannetta aika hyvin et haet kaks kuukautta aiemmin töitä ja nyt ne vasta rupee ees soittelee puhelinhaastatteluita. Harmittaa myös jo valmiiks, kun en usko pääsin tosta puhelinhaastattelusta jatkoon oikeisiin haastatteluihin, ku se

puhelinhaastattelija sano, että saa olla tosi ylpee et on päässy tähän vaiheeseen edes, niin itelle se tarkoitti et paikka on menossa jollekin muulle.

Oon myös ruvennu miettiä, miks mun itsetunto rakentuu niin paljon siihen, että mulla ois töitä. Se varmasti juontaa juurensa lapsuudesta ja kasvatuksesta, kuten moni muukin asia. En sinänsä halua muuttaa sitä, mutta tässä tilanteessa on ruvennu tuntumaan, että olis niin paljon helpompaa elää itsensä kanssa, jos oma ihmisarvo ei rakentuis niin paljon työntekoon ja hyödyllisenä olemiseen. Ois ihan siistiä, että pystyis näkemään arvon siinä, että on vaan olemassa, onhan sillä pakko olla jo itsessään jotain arvoa.

Tähän työttömyyden päälle oon myös olla kipee tässä viime aikoina ja sitäkin kautta unirytmistä vielä enemmän sekasin. Kävin hakee tos yks päivä *Skyrim: Elder Scrolls V:n* PS3:lle, ja aattelin et korjaan unirytmistä sillä et vedän allnighterit Skyrimissä. Toi suunnitelma kuitenkin sit vähän epäonnistu, ku tuntu et lohikäärmeitä vastaan taistellessa ja virtuaalimaailmassa univajeessa 36 h putkeen seikkaileena ei varmaan ollut kaukana, että joku psykoosi ois iskenyt, kun todellisuus ja skyrim rupes sekottumaan. Lisäks, en saanut tolla unirytmistä käännettyä vaan seuraavana päivänä heräsin klo 13 ja takana oli 18 h unet. Viimeistään tosta meni unirytmistä täysin sekaisin. Oispa niitä töitä niin sais jonkun rytmin elämään.

Kpl 7: Nollakääpiö söi pääkallon

Marraskuun loppu 2023.

Nyt on auennu sentään edes jonkun verran uusia sopivia paikkoja, ja tykitin kaikkiin heti hakemukset. Jospa noista kuuluis nopeesti vastauksia. On ärsyttävää, miten näitä paikkoja aukee nipuissa yhtäkkiä paljon ja välillä ei aukee yhtään mitään. Sit kun paikkoja sattuu aukeemaan useampia, niin sit kuitenkin voi asennoituu siihen, että noin kolmasosasta vaan ees kuuluu mitään takasin siedettävässä ajassa. Erityisen ärsyttävää on, kun samaan firmaan aukee useita paikkoja ja joudut täyttelee jokaseen paikkaan erilaisen hakemuksen ja sit se sama HR tyyppi kattoo ne läpi. Tai en tiiä onko se sama HR tyyppi, mut voisin kuvitella et toi ois ainakin mahdollista.

Pääsin kuitenkin yllättäen siitä viime kappaleessa mainitusta puhelinhaastattelusta oikeeseen haastatteluun. On kuitenkin vähän sellanen fiilis et ne haastattelee mua säälistä, et kun oon kuitenkin nuori niin tuntuu et ne halua antaa mulle mahdollisuuden oppia haastattelutilanteista, ja et niil on joku valittuna kenet ne meinaa palkata. Aion kuitenkin pistää parastani ja näyttää että oon oikee tekijä tohon hommaan.

Toi haastattelu meni kyllä tosi hyvin. Oli helposti luontevin haastattelu missä oon ikinä ollu. Sain myös hyvää palautetta haastattelun jälkeen ja se on ollut aika harvinaista. Ne myös sano, että CV ja hakukirje oli hyvät, mitä oon miettiny et enkö sen takii saa haastattelukutsuja, et en oo osannu tehdä hyviä hakemuksia. Tuntuu kuitenkin, et ne anto hyvää palautetta sen takii et niillä oli jo valittuna se joka otetaan töihin nii halus sitä kautta myös parantaa meikäläisen fiilistä.

Mua on lähiaikoina ruvennu ärsyttämään LinkedInissä kuinka niin moni perustelee jotain ongelmaa ja niiden ratkaisua tärkeimpänä ja hyödyllisimpänä asiana ihmisten tai ympäristön selviytymisen kannalta. Bro, sun palkkas perustuu tohon, välittäisitkö ees koko aiheesta jos se ei tois sulle leipää pöytää? Mut toisaalta noilla tyypeillä on työpaikat, niin ehkä ne tekee asioita oikein ja oon vaan kateellinen. Ehkä itekin pitäis vaan uhrata oma objektiivinen ajattelukyky ja keksii joku oma homma mitä ruveta rummuttamaan linkkarissa.

Tollasessa postailussahan ei sinänsä oo mitään väärää, koska tarvitaan erilaisia ratkaisuja ja ihmisiä, jotka luottaa niiden omaan juttuun, mut mua tossa on ruvennu ärsyttämään se et haukutaan joku vastakkainen ratkaisu typeräksi ja sit kun kyseenalaistat miks se toinen ratkaisu on typerä, niin et saa edes selitystä vaan jonkun salaa vittuilevan ja tärkeilevän vastauksen. Linkkari on helposti toksisin sosiaalinen media mitä tiiän, ja tekis mieli vaan poistaa se.

Joulukuun alku 2023.

Say WHAAAAAT?!? Siis mitä hitto. Toi haastattelu minkä aattelin, et on järjestetty säälistä niin nyt ne tarjos työpaikkaa! Ai perhana!!! Ehdottomasti meen hommiin! Ei hitto, en ois oikeesti uskonut yhtään. Olin jo luovuttanu et saisin tän vuoden aikana edes mitään vastauksia enää ja et ens vuonnaki joutuis odottamaan. Nyt on kyl hyvä fiilis. Työki on aikalail just sellasta mitä oon opiskellut ja missä oikeesti nään arvoa.

Ainoot huonot puolet on et; työmatka on vähän pitkä, ei pääse oikeen työskentelee enkuks ja palkka on kyllä reilusti alle sen mitä oon olettanut. Mut noi on ainoot ees pienet miinukset. Hitto miten siistii et nyt voi hengähtää! Sanoin kyl puhelimessa, kun se soitti tosta, et mulla on vielä ens viikolla yks työhaastattelu, mut et se ei haittaa mitään ja viedään vaa tätä asiaa eteenpäin, kun tuskin siitä haastattelusta enää mitään tulee.

Ton tiedon jälkeen putos kyllä niin iso kivi sydämeltä ja se stressin loppuminen tuntu niin vapauttavalta! Työt alkaa ens vuoden alusta, niin kerkee nyt nauttii joulustakin ihan rauhassa. Pitää enää käydä siin yhes haastattelussa ja sit on kaikki velvollisuudet hoidettu tältä vuodelta.

Nyt on se vika haastattelu, vähän on sellanen fiilis että onko tässä edes järkeä mennä, kun on työpaikka mistä oon tosi onnellinen ja kun ei tästä kuitenkaan voi tulla mitään, et vaikka niillä ois parempi homma ja soppari niin kuitenkin sitä päätöstä joutuu odottelemaan, ja silloin oisin jo allekirjottanu ton toisen sopparin ja sitoutunut siihen hommaan. Kun nyt kuitenkin oon menossa haastatteluun niin haluan antaa kaikkeni, niin ei jää ainakaan sit jälkikäteen harmittamaan.

Okei mitä hittoa! Nyt on tähtien asennot kyllä muuttunut täysin. Sain tosta vikasta haastattelusta vielä paremman työtarjouksen. Tää oli kyllä selkeesti parempi soppari, työmatka puolet lyhyempi ja hommaki on vielä asteen mielenkiintoisempaa ja monipuolisempaa, niin oli kuitenkin helppo tehdä päätös. Huhhu en osannu yhtään odottaa tällasta lopetusta tälle kirjalle. Olkoon tää nyt sitten osotus siitä, että kun et lopeta kesken niin voit saavuttaa jopa enemmän mitä uskallat toivoa. Nyt ei kuitenkaan tuu lähettyy ulkomaille, kun projektit tulee olemaan Suomessa, mutta se ei tällä hetkellä harmita ollenkaan, kun oli tärkeetä et pääsee vaan töihin. Voi hyvin olla, että en tuu sitten ikinä tekemään kansainvälistä uraa, mikä on kai ihan fine, mutta katsotaan mihin elämä vie.

Kokonaisuudessaan hain 78 työpaikkaa. Kaikkiin hakemiini työpaikkoihin koen täyttäneeni hakukriteerit, ja olleeni varteenotettava kandidaatti tehtävää varten. Noin 20 hakemukseen en saanut ikinä minkäänlaista vastausta, ja suurin osa

kielteisistä päätöksistä oli massa sähköposteja, joihin ei oltu eritelty millään tavalla miksi haettuun paikkaan ei tullut valituksi. Loppujen lopuksi pääsin 9 työhaastatteluun, jotka kaikki meni omasta mielestä hyvin tai tosi hyvin, mutta joista suurimmasta osasta kesti todella pitkään saada kielteinen päätös, ja joistain ei edes ikinä kuulunut vastausta. Koen, että työnhakeminen on epäreilua hakijaa kohtaan, ja työnhakuprosessia pitäisi mielestäni tehdä läpinäkyvämmäksi sekä reilummaksi työnhakijaa kohtaan. Siihen, miten se toteutettaisiin reilummin, ei itselläni ole selvää ratkaisua, mutta aivan aluksi panostaisin enemmän yksilön kohtaamiseen.

Olen aina ajatellut, että en joutuisi ikinä työttömäksi, sillä koen olevani ahkera, oppivani nopeasti asioita ja tulevan hyvin ihmisten kanssa toimeen työhön liittyvissä sosiaalisissa kanssakäymisissä. Huolimatta siitä, mitä olin ajatellut niin nyt se työttömyys tuli koettua. Toivon todella, että mahdollisimman moni ei joutuisi kokemaan työttömyyttä, sillä päivät puuroutuvat helposti ja on vaikea keksiä tekemistä. Kokemus kuitenkin opetti itselleni paljon, ja jossain määrin olen kiitollinen, että koin työttömyyden tällaisessa tilanteessa, jossa suurin huoli on ollut pitää vain itsestään huoli, ja ainoat juoksevat kulut ovat olleet vuokra, ruoka sekä salikortti.

Olen huomannut lyhyelläkin työurallani, kuinka jotkut työntekijät kaivavat itselleen vallihautaa ja tekevät itsestään kriittisiä prosessille tai organisaatiolle. Uskon, että 90-luvun lama on vaikuttanut tähän, sillä pelätään lomautetuksi tai irtisanotuksi tulemistä. Ymmärrän tätä suojaamista nyt työttömyyden kautta paremmin, mutta haluan luvata tässä itselleni ja jokseenkin julkisesti, että minusta ei tule yksi heistä. Haluan toimia reilusti ja muille mahdollisuuksia tarjoten työurallani.

Opin useita työhakemuksia tehdessäni, sekä muutamissa haastatteluissa käydessäni, että arvosanat tai mikään muukaan yksittäinen tekijä ei itseisarvoisesti määritä saatko kyseisen työpaikan vai et. Eniten on siitä kiinni, miten isossa kuvassa juuri itse soveltuu siihen mitä toiselta puolelta haetaan. Minulle sanottiin jopa suoraan yhdessä haastattelussa, että heitä ei kiinnosta ollenkaan arvosanani, ja että ne eivät osoita mitään. Jäin siinä tilanteessa hieman suuauki, koska olin pitkään ajatellut, että valmistuessa ei kellään ole kuitenkaan kovin pitkää uraa kerinnyt kertymään, joten koulumenestys olisi ainoa tapa erottautua. Jälkeenpäin olen kuitenkin ymmärtänyt, mitä tuo haastattelijä tarkoitti; eniten on kiinni siitä kuinka paljon haluat kyseistä paikkaa ja onko sinulla aitoa innostusta kyseiseen hommaan, ei siitä mitä olet menneisyydessä tehnyt.

Vaikka töitä sain niin, kumppania en löytänyt. Arvostan suuresti tota naista kenen kanssa kävin treffeillä ja toivon että hän löytäisi jonkun ihanan itselleen. Se päätty siihen, että ei enää vaan juteltu niin paljoa, ja molemmista rupesi tuntumaan siltä,

että jollain tavalla ei oo tarpeeksi yhteistä, eikä tuntunut sellasta syvää yhteyden tuntua. Ehkä syy oli tässä mun fitness-projektissa, mutta sitä on kai turha miettiä liikaa; Huomenna on jalkareeni ja kohta on jouluku!

Kpl 8: Siestat seis

Tammikuun alku 2024.

Nyt sitten työt alkaa, huhhuh tätä on odotettu pitkään! Oikeestaan jo opintojen alusta asti oon odottanut vaan et saisin koulun mahdollisimman nopeesti purkkiin ja pääsisin töihin. Tosta voi siis jo päätellä, että en elänyt hirveen rietasta opiskelijaelämää saati nauttinut siitä. Se, etten osannut nauttia opiskelijaelämästä tuntuu kurjalta, kun jotenkin oli hirveet paineet siitä, että pitäis osata nauttia vapaudesta ja olla hirveesti kaikessa mukana. Se ei vaan tuntunut yhtään omalta jutulta. Haalaritkin aiheutti alusta asti ahistusta, kun näki miten ne päällä hyvät ihmiset unohti miten olla reilu, haalarit anto jotenkin luvan laittaa kaiken sekoilun nuoruuden ja opiskelijaelämän piikkiin. Se hämmens tosi paljon, kun ite vaan halusin perheen ja mielenkiintoisen työn. Mutta nyt vihdoinkin reilun 5 vuoden odotuksen jälkeen pääsen sit sinne mun odottamaan oravanpyörään!

Huolimatta siitä, että on odottanut jo pitkään, että pääsee oikeesti työelämään niin jännittää ihan pirusti. Eikä se oo pelkästään hyvää jännitystä vaan vähän jopa sellasta pakokauhua. Jotenkin tossa työttömyyden aikana omakuva on mennyt sekaisin ja kuumottaa, että osaanko enää ees tehdä töitä. Ton jännittämisen ja stressaamisen takii en oikeen oo nukkunut viime öinä. Tätä ekaa työpäivää edeltävänä yönä en nukkunut lähes yhtään ja sängystäkin nousin jo 6, vaikka toimistolle pitää mennä vasta 8 jälkeen. Istuskelin aamupalan jälkeen vaan tunnin sohvalla pyöritellen peukaloita ja ajatuksia päässäni. Millasiikohan tyyppejä siellä toimistolla on? Tykkääköhän ne yhtään musta? Miten mun kannattais esittäytyä? Oishokan mun kannattanu käydä parturissa? Miks pyörittelen mun peukaloita tähän suuntaan enkä toiseen suuntaan?

Ekat kaks päivää oli todella kuormittavia. En nukkunut ollenkaan kahteen ekaan yöhön ja oli jatkuvasti sellanen jännittynyt olo kehossa. Tuli jotenkin liikaa asioita lyhyeen aikaan ja aivot kävi ylikierroksilla. Pelkästään se, että yhtäkkiä neljän kuukauden työttömyyden ja hyvin vähäisen sosiaalisen elämän jälkeen tulikin niin monta uutta kasvoa ja nimeä muistettavaksi. Se oli jo itsessään tosi kuormittavaa. Sen lisäksi aloittamisesta ei tehnyt ainakaan yhtään sen helpommaks hyppäys täysin uuteen paikkaan, siirtyminen uudelle toimialalle ja päänsisäinen paine siitä, että pitäis osata kaikki heti. En olis ikinä ajatellut, että oisin halunnut olla työtön, mutta noiden kahden ekan päivän aikana oli sellanen olo. Mutta kai se on aina, kun elämä muuttuu isosti, niin rupeaa haikailemaan paluuta vanhaan.

Nyt parin viikon töissä olon jälkeen rupee tuntumaan siltä, että hommat alkaa sujumaan ja että saa ekaa kertaa usean vuoden tauon jälkeen sellasesta viikko rytmistä kiinni. Tuntuu siltä, että on olemassa arki, ja päivät ei puuroudu. Tietysti vieläkin on painetta, siitä että pitäis sisäistää uusia asioita nopeammin ja enemmän, mutta on osannut myös asennoitua siihen, että ei mun tarvii osata kaikkea heti, vaan että mulla on aikaa opetellakin asioita. Oon myös tajunnut vastauksen yhteen noista kysymyksiin mitä ekana päivänä pohdin; ois kannattanut käydä parturissa.

Tota töiden alkua ja kerralla kaiken uuden tulemistä ei helpottanut se, että kävin luistelemassa yhden kivan tyypin kanssa. Mentiin siis ihan kaveripohjalta luistelemaan, koska kuten aikasemmin todettua niin mulla on tää saliprojekti menossa ja haluun antaa sille nyt kaikkeni. Mua hämmens kuitenkin, kuinka helppoa oli olla heti ekaa kertaa tavatessa toisen seurassa ja jutella kaikesta, tosi haastavistakin asioista. Harvinainen ja outo tunne, ja se lisäs prosessoitavaa kuormaa, mut oon kuitenkin tosi ilonen siitä, että käytiin luistelemassa.

Kuten kerroin kirjan alussa, mulle on opetettu, että tavatessa on kohteliasta tervehtiä. Samalla tavalla mulle on myös opetettu, että on kohteliasta kiittää, jos joku antaa mulle jotain, joten:

Kiitos, kun annoit aikaasi tämän kirjan pariin, se merkitsee mulle paljon!

Taide mokaa komediaT

-iteeWeeti-

Loppusanat

Viime aikoina omassa kuplassa oon huomannut, miten etenkin lukiolaisille on ruvettu painottamaan talousasioiden opettamista. En sano, etteikö rahan aika-arvon sekä kassavirtojen analysoinnin ymmärtäminen olisi hyödyllistä, mutta loppujen lopuksi ne on melko simppeleitä ja nopeasti omaksuttavia juttuja, jos ne vaan kiinnostaa. Tän takii oon miettinyt ite, että onko niitä tarpeen painottaa hirveästi koulussa? Mun mielestä tossa vedetään nuoria nenästä mielikuvilla, kun taloudellisesti hyvin toimeen tulevat käsienheiluttelijat kertovat siistit vaatteet päällä kuinka tärkeää vaurastuminen on, ilman että niillä on minkäänlaista intohimon kohdetta elämässään. Jos voisin itse tarjota nuorille jonkin neuvon olisi se, että yrittäisi jo tuolloin löytää jotain omia juttuja, jotain sellaisia juttuja missä haluaa kehittyä ja mistä tulee itselle hyvä mieli, riippumatta siitä voiko niistä saada rahaa. On harvinaisempaa löytää henkilö, jolla on palavaa intohimoa jotakin asiaa kohtaan, kuin henkilö, jolla on rahulia. Massi tulee kyllä seuraamaan intohimoisia tekijöitä. Uskon myös itse siihen, että yhteiskunnan tasolla tää olisi tuottoisampaa, kuin se että pyritään kasvattamaan suomalaisten sijoitusastetta.

Suomalainen nuori; Älä anna boomereiden päivittelyjen Suomen PISA-tulosten laskusta tai muusta vastaavasta vaikuttaa negatiivisesti itseesi, sulla tulee menemään varsin mallikkaasti, kunhan luotat itseesi ja löydät oman henkistä porukkaa ympärillesi.

<Tätä kirjaa tuskin tulee kovin moni nuori lukemaan, ja edellä kirjoitettua ei ole tarkoitettu nuorisolle, vaikka se siltä saattaa vaikuttaa. Se on kohdistettu sulle, tai tulevaisuuden sulle, joka päivittelee mihin nykynuoriso on menossa, ne on skarppeja tyypppejä ja menossa pidemmälle kun sä, vitun boomeri.>

Arppa ei saanut omia etuoikeuksiaan mahtumaan yhteen biisiin, itse en onnistunut mahduttamaan omiani edes yhteen kirjaan.